

SEVTAP AYHAN
DÜŞÜNME(ME)
OYUNU

2020
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

SEVTAP AYHAN

DÜŞÜNME(ME)
OYUNU

DÜŞÜNME(ME) OYUNU

© 2021, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Sevtap Ayhan
RESİMLEYEN: Nesibe Çelebi
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Yağmur Yavaş Aydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Özyurt Matbaacılık İnş. Taah. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 123. Cadde No:2/1 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 384 15 36

Birinci Baskı: Ocak 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-376-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 46772

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2020 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Birincilik Ödülü

SEVTAP AYHAN
DÜŞÜNME(ME)
OYUNU

Sevtap Ayhan

1969 yılının Ekim ayında Zonguldak'ta dünyaya geldi. Hacettepe Üniversitesi Batı Dilleri ve Edebiyat Fakültesinde İngiliz Dil Bilimi Bölümünde okudu ve Milli Eğitim Bakanlığına bağlı liselerde İngilizce öğretmeni olarak çalıştı. Emekliye ayrıldıktan sonra çeşitli resim, seramik ve yazarlık atölyelerinde çalışmalar yaptı. Hakan Akdoğan ve Kemal Selçuk'tan Yaratıcı Yazarlık eğitimi alarak, başta Fakir Baykurt Öykü Ödülü İkinciliği olmak üzere farklı belediyelerin açtığı öykü yarışmalarında ödül kazandı. Son olarak 2020 Tudem Edebiyat Birincilik Ödülüne layık görülen yazar, çocuk edebiyatı ve kısa öykü alanlarında üretmeye devam ediyor.

BÖLÜMLER

- Öfke; Kederin Katı Hâli ... 7
- Tanıdık Bir Yabancı ... 11
- Yalan; İtiraf Edilmemiş Gerçek ... 22
- Düşünmeme Oyunu ... 27
- En Uzak Nereye Gidebilir İnsan,
Kendi İçinde Bir Yerden Başka ... 32
- Başkasının Yüreğine Sapladığımız,
Kendi Kalp Kırıklarımız ... 44
- Geçmişin İzlerini Gösterir Bütün Aynalar ... 50
- Bıraktığın Yerdeyim: Aklında ... 54
- Öyküyü Kim Yazıyor ... 60
- Vaktinden Önce Büyümüş Bir Çocuk ... 73
- Gidenler ve Her Bahar Açan Çiçekler ... 79
- Hatırlayış Sihir Gibi, Anıları Canlandıran ... 89
- Ret, Kabul ve Nihayet İtirafı ... 94
- Gecikmiş Yas ... 99
- Acıyan Yer Ayrı, Acıkan Yer Ayrı ... 106
- Yarım Kalmış Bir Öykü ... 112

Öfke; Kederin Katı Hâli

Güneşli bir haziran günüydü. Coactum Ortaokulunun ön bahçesinde düzenlenen geleneksel karne şenliği hız kesmeden devam ediyordu...

Dans pisti doluydu. Çocukların arasına katılan veliler ve birkaç öğretmen yüksek tempolu müziğe ayak uydurmak için ter döküyorlardı. Kimi, olduğu yerde anlamsızca sallanıyor; kimi çocukların meraklı bakışları arasında iddialı dans figürleri deniyordu. Hayat bilgisi öğretmeni Bay Dominus'un, kendinden emin bir şekilde sergilediği 'Ay yürüyüşü' seyirci topluluğundan büyük alkış aldı.

Okulun yaz tatiline girmesinden fazlasıyla mutlu olan çocuklar çılgınlar gibi oradan oraya koşturuyor, dondurma standı ve çikolata şalalesinde servis yapan görevlileri çileden çıkarıyorlardı.

Rengârenk balonlar, kâğıt fenerler ve konfeti yağmurları arasında sürüp giden eğlenceye katılmayan tek çocuk Fabula'ydı. Bahçe duvarına yaslanmış; yüzünde hoşnutsuz bir ifade ile olan biteni izliyordu. Boynuna kadar inen düz

siyah saçları, siyah giysileri, buğday teni ve incecik bedeniyle duvara düşmüş bir gölge gibiydi. Yetişkinlerin, hele öğretmenlerin, çocuklar gibi eğlenmesini garipseyerek yüzünü ekşitti. “Büyükler...” diye geçirdi içinden. “Yıl boyu çocuklara çektirdikleri eziyetin başarısını kutluyorlar.”

Aksayarak kendisine yaklaşan Amica’yı görünce Fabula’nın neşesi iyice kaçtı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarını çatarak tavrını peşinen almış oldu. Amica’nın, ne kadar terslense de küsmeyişi Fabula’nın sınırlarını bozuyordu. “Gel bakalım...” diye söylendi. “Bunu sen istedin.”

Amica, fazlaca yaklaşmadan, Fabula’nın tam karşısında durdu. “Eğleniyor musun?” diye sordu çekinerek.

“Hayır!” diye kestirip attı Fabula. Saçlarını savurarak başını aksi yöne çevirdi.

“Neden ama?” diye üsteledi Amica, duyulur duyulmaz bir sesle.

Fabula umursamaz bir ifade ile etrafa bakınarak yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına attı. “Seni ilgilendirmez.”

“Peki...” dedi Amica mahcup bir hâlde. Gözlerini kırıştırdı, yutkundü. “Sana vermek istediğim küçük bir şey vardı,” diyerek cebinden bir kutu çıkardı. Kısa süren bir kararsızlığın ardından Fabula’ya uzattı.

“Senin için yaptım.”

Fabula yaslandığı yerden ayrılarak dikleşti. Hemen yanında duvara dayalı duran kaykayı sinirli bir hareketle kavrarak yere attı, sağ ayağını üzerine koydu. Tam gözlerinin içine bakarak Amica’yı payladı:

“Seninle arkadaş olmak istemediğimi defalarca söyledim! Hâlâ neden böyle saçma şeyler yapıyorsun? Aptal bir hediye verdin diye sana katlanacağımı nasıl düşünürsün?”

Sol ayağını yere vurarak kaykayı harekete geçirdi ve birkaç saniye içinde Amica’yı metrelerce geride bıraktı.

Amica, eli havada kalmış bir hâlde Fabula’nın ardından bakakaldı. Gözleri doldu. Hediye kutusunu avucunda sıkarak elini indirdi. “Bacağıml yüzünden mi sevmiyorsun beni?” diye olanca gücüyle bağırdı kızın arkasından. Fabula yüksek sesli müziğe rağmen kulağına, oradan yüreğine çarpan soruyu duymazdan geldi. Durup arkasına bakmak yerine kaykayına hız verdi.

Amica üzgün bir hâlde duvarın dibine, yere oturdu. Soluğu sıklaşmış, yüzü kızarmıştı. Diğerinden kısa ve ince duran sağ bacağına ileri doğru uzattı. Elinde kalan küçük kutuyu güneşe tutarak janjanlı paket kâğıdının sarı mor yansımalarını inceledi bir süre. “Biliyorum,” dedi kendi kendine. “Bana değil bacağıma katlanamıyorsun.”

Tanıdık Bir Yabancı

Fabula, Amica'dan olduğu kadar gürültülü kalabalıktan da uzaklaşmak istiyordu. Yalnız kalmak için hep yaptığı gibi, okulun arka bahçesine sürdü kaykayını. Beton zemini geçip, toprak alana gelince kaykayı sağ ayağıyla geriye fırlattı ve ustalıkla havada yakaladı. “İşte bu!” diyerek yaptığı hareketi beğendi.

Arka bahçedeki meşe ağacının altında uzanıp dinlenmek niyetindeydi. “Keşke yanımda bir kitap olsa,” diye geçirdi içinden. “Şenlik saçmalığı bitinceye kadar okumak hiç de fena olmazdı.”

Birkaç adım sonra bahçede yalnız olmadığını fark etti. Ağacın koyu gölgesinde renkli, küçük bir silüet vardı. “Bir bu eksikti!” dedi dişlerinin arasından. Canı hiç kimse ile konuşmak istemiyordu. Büyükannesine törenin sonuna kadar kalacağına söz vermeseydi hemen evin yolunu tutar ve kendisini odasına kapatırdı. Ön bahçedeki şenliğe dönmek ya da arka bahçesini işgal eden kimliği belirsiz kişiyi savuşturmak arasında bir tercih yapması gerekti. “Küçük bir

aptaldan kurtulmak, Bay Dominus'un ay yürüyüşünü izlemekten daha eğlenceli olabilir," diye düşündü. Ağaca yaklaşıırken kaykayı omzuna alarak meydan okuyan, 'buraların sahibi benim' diyen bir poz takındı.

Çelimsiz bir erkek çocuk, yaşlı meşenin altında bağdaş kurmuş oturuyordu. Kafasını olabildiği kadar arkaya eğmiş dikkatle yukarı, ağaca bakıyordu. Tuhaf bir kılığı vardı. O kadar ki, olsa olsa bir zaman yolcusu ya da kitaplardan fırlamış bir masal karakteri diyebilirdiniz ona.

Ekose, kocaman bir kasket takmıştı. Şapkadan taşan turuncu saçları briyantınle taranmış gibi parlıyordu. Yeşil beyaz, enine çizgili gömleğinin büyük yakaları ince bir dantel ile çevriliydi. Parlak kırmızı kumaştan bir şort giymişti. Siyah pantolon askıları iki omzundan yanlara düşmüştü.

Gömleğinin yakalarını sıkıca birbirine tutturun mavi kurdele ve dizlerine kadar çektiği sarı benekli mor çoraplarıyla çocuğu bir soytarıya benzetti Fabula. Küçük çocuk ağacın altına yansıyan bir ışık oyunu gibiydi; sahici ama gerçek değil.

Fabula, yaklaştıkça küçük soytarıyı bir yerlerden tanıdığı hissine kapıldı. Daha önce görmüştü onu; belki bir tiyatro oyununda, belki piyasaya yeni sürülen bir ürünün tanıtım etkinliğinde. Böyle sıra dışı kıyafetler ancak dikkat çekmek için ya da gösteri amaçlı giyilebilirdi çünkü. "Acaba yeni moda zırvalıklarından biri mi?" diye sordu kendi kendine. "Ama hangi anne çocuğunu bir soytarı gibi giydirmek ister ki?"

Kaykayı olduğu yere bıraktı ve "Hey, neye bakıyorsun öyle?" diye hesap sorar gibi seslendi çocuğa.

“Yukarı...” dedi çocuk, hiç istifini bozmadan. Sonra parmağı ile ağacın tepesini işaret etti. Elinin ve bileğinin iç kısmı fena hâlde yaralıydı. Dizlerinde de derin sıyrıklar görünüyordu.

“Yukarı baktığımı görebiliyorum!” diye çıkıştı Fabula. “Neye baktığımı soruyorum.”

Çocuk ilk kez Fabula’ya çevirdi yüzünü. Gözleri yemyeşildi. Ağlamıştı. Göz kapakları ve burnu hafif şişmiş, kızarmıştı. İç çekerek konuştu:

“Karga yuvasına bakıyorum. Annemin büyüteci orada. Karga çaldı, yuvasına bıraktı.”

“Ben karga yuvası falan görmüyorum,” dedi Fabula, merakla ağacı incelerken.

“Daha önce hiç karga yuvası gördünüz mü peki?”

“Sanmıyorum...” dedi Fabula. “Ama çok karga gördüm.”

Çocuk pantolon askılarını düzelterek çarçabuk ayağa kalktı. Heyecanla ağacın bir dalını gösterdi. Bütün bedeniyle Fabula'nın henüz göremediği yuvayı işaret ediyordu.

“Bakın, şurada kocaman, sapan gibi bir dal var. Görüyor musunuz? İşte, tam orada. Dağınık bir sepete benziyor.”

“Sapan nedir ya! Şu tarla sürmeye yarayan, öküz arabası gibi bir şey değil mi o?”

Çocuk hayretle Fabula'ya baktı. “Ona ‘saban’ denir, küçük hanım. Ben ‘sapan’ diyorum. Hani kuşlara taş atmak için kullanılan lastikli sopa.”

Bunları söylerken yaralı elleriyle hayali bir sapan tutuyor ve tek gözünü kısarak yine hayali bir kuşa nişan alıyordu.

Fabula omuz silkti. “Nereden bileyim? Ben senin gibi kuş katili değilim.”

“Ben de değilim!” diye itiraz etti çocuk, kaşlarını çatarak. “Asla kuş öldürmem ben.”

Fabula, kendisinden beklenmeyecek bir şekilde, inatlaşma değil uzlaşma yolunu seçti. İçinde çocuğa karşı sebebini anlayamadığı bir yakınlık uyanmıştı.

“Sen şimdi kuşu, kargayı bırak da ellerine dizlerine ne oldu, onu anlat. Kötü yaralanmışsın.”

“Bilmem,” dedi çocuk ellerini iki yana açarak. “Ağaca tırmanırken hiçbiri yoktu.”

“Nasıl yani? Bu çürük ağaca mı tırmandın sen? O bahset-

tiğın sapan mı, saban mı her neyse çok yüksekte değil mi, senin gibi küçük bir çocuk için?”

“Evet, gerçekten çok yüksekmış. Sadece büyüteci almak istemiştim. Annem büyüteci olmadan asla resim yapamaz.”

“Peki, o zaman anneni bulalım küçük aptal. Bir de ona anlat çürük bir ağaca nasıl tırmandığını. Bir güzel azarlasın seni de gör.”

“Ben aptal değilim! Annem beni asla azarlamaz. Neden böyle kötü şeyler söylüyorsunuz, küçük hanım? Bu ne cüret böyle?”

Aldığı tepki karşısında Fabula içten bir kahkaha attı. Çocuk ise, gerçekten gücenmiş ve sinirli görünüyordu. Küçük bir kum torbası gibi yere, ağacın altına çöktü. Başını dizlerine koydu, öylece kalakaldı.

“Ne bilmiş şeysin sen öyle!” diye tatlı tatlı çıkıştı Fabula. “Senin yaşında bir çocuk için, çok büyük sözler değil mi bunlar; küçük hanımlar, cüretler? Ay, çok tuhafsın gerçekten!”

Çocuk tek söz etmedi. Hafifçe aksi tarafa döndü, omuzlarını silkti. Fabula, küçük çocukların ne kadar kolay küstüklerini ve aynı kolaylıkla barıştıklarını bilmiyor değildi. Yavaşça dargın soytarının yanına oturdu.

“Tamam, özür dilerim...” dedi. “Ama sen de çok tehlikeli bir işe kalkışmışsın, kabul et. Yaralanmana üzüldüğüm için öyle söyledim. Aslında çok zeki biri olduğun hemen anlaşıyor. Tıpkı bir eski zaman beyefendisi gibi konuşuyorsun.”

Çocuk hemen oturuşunu dikleştirdi. Fabula’ya yüzünü dönerek, “Peki, özrünüzü kabul ediyorum küçük hanım,” dedi. “Ama bir daha aptal demek yok, tamam mı?”

Fabula hiç düşünmeden kabul etti. “Tamam ama sen de şu sizli bizli konuşmayı bırakacaksın. Bana sen diyebilirsin. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Beyefendiğim, barıştığımıza göre şu karga ve büyütec masalını... ay, pardon... hikâyesini baştan anlatır mısın bana? Nasıl oldu bu iş acaba?”

Az önce küsüp dudak büken o değilmiş gibi, çocuk telaşlı bir hevesle anlatmaya koyuldu. Yeşil gözlerinde açık koyu parıltılar çakıp sönüyordu.

“Annemle verandada oturmuştuk. Ben kitap okuyordum, annem de resim yapıyordu. Biliyor musun, annem hep masmavi gündüzsefaları çizer. Ama büyüteci olmadan asla resim yapamaz. Gözleri pek iyi görmüyor çünkü. Neyse, sonra bana sütle çörek getirmek için büyütecini resmin yanına bırakıp mutfağa gitmişti. İşte tam o sırada kapkara bir karga gelip büyüteci kaptı ve havalandı.”

Fabula abartılı bir ifadeyle elini ağzına kapatarak, gözlerini fal taşı gibi açtı.

“Ya! Bak sen şu karganın yaptığına! Sonra ne oldu?”

“Ne olacak, hemen kitabımı bıraktım, kargayı kovalamaya başladım. Kasabanın çıkışına kadar peşinden koştum. Bir de ne göreyim; annemin büyütecini ağacın tepesindeki yuvasına bırakmıyor mu?”

“Yavaş ol, istersen! Karga kadar hızlı olduğunu mu söylüyorsun şimdi? O kadar değil artık.”

Çocuk afallamış gibiydi.

“Karganın yaptığına şaşırıyorsun ama benim hızlı koşmama şaşırıyorsun, öyle mi?”

SEVTAP AYHAN

DÜŞÜNME(ME) OYUNU

Resimleyen: Nesibe Çelebi

Hayata öfkeli bir çocuk; olan bitene, gidenlere kalanlara, şehirlere yollara, en çok da kendine kırgın... Rırık dökük eşyalarla, kitaplarla, bitkilerle ve kaykayıyla kurduğu küçük dünyasına kimseyi almak istemiyor. Ta ki gizemli bir küçük bey, yaşlı bir ağaçtan hayatının tam ortasına düşünceye kadar...

Fabula, Heros'un tuhaf hikâyesini anlamaya, onu ayrı düştüğü annesiyle buluşturmaya çalışırken kendisinin de gerçeklerle yüzleşmek zorunda olduğunu farkına varıyor.

Düşünme(me) Oyunu, okuru hayal ile gerçeğin, reddin ve kabulün sınırlarında gezdiren duyu yüklü bir roman.